

Анонимизиран текст

Превод

C-540/19 – 1

Дело C-432/07

Преюдициално запитване

Дата на постъпване в Съда:

16 юли 2019 г.

Запитваща юрисдикция:

Bundesgerichtshof (Германия)

Дата на акта за преюдициално запитване:

5 юни 2019 г.

Ответник в първоинстанционното и жалбоподател във въззивното производство:

WV

Ищец в първоинстанционното и ответник във въззивното производство:

Landkreis Harburg (окръг Харбург)

**BUNDESGERICHTSHOF (ФЕДЕРАЛЕН ВЪРХОВЕН СЪД,
ГЕРМАНИЯ)**

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

[...]

по дело във връзка със семейноправен спор

WV, [...] (Австрия),

Ответник в първоинстанционното и жалбоподател във въззивното
производство,

[...]

срещу

Landkreis Harburg (окръг Харбург) [...] Винзен (Луе),

Ищец в първоинстанционното и ответник във въззивното производство,
[...]

[ориг. 2] дванадесето гражданско отделение на Bundesgerichtshof (Федерален върховен съд, Германия) [...]

определи:

- I. Спира производството по делото.
- II. Отправя до Съда на Европейския съюз следния преюдициален въпрос относно тълкуването на член 3, буква б) от Регламент (ЕО) № 4/2009 на Съвета от 18 декември 2008 година относно компетентността, приложимото право, признаването и изпълнението на съдебни решения и сътрудничеството по въпроси, свързани със задължения за издръжка (наричан по-нататък „Европейският регламент относно задълженията за издръжка“ или „Регламент № 4/2009“):

Може ли публична институция, която е предоставила социално подпомагане съгласно разпоредбите на публичното право на лице, което има право на издръжка, да се позове на компетентността на съда по обичайното местопребиваване на вискателя по член 3, буква б) от Регламент № 4/2009, когато предявява регресен иск срещу длъжника по гражданскоправното вземане за издръжка, което ѝ е прехвърлено чрез законна цесия на основание на предоставеното социално подпомагане?

[ориг. 3]

Мотиви:

- 1 I. Фактическа обстановка
- 2 В качеството на местен орган за социално подпомагане ищецът е публична институция (наричан по-нататък „публичната институция“). Той предявява срещу ответника суброгационни иски за издръжка на родител за периода от април 2017 г.
- 3 Родената през 1948 г. майка на ответника (наричана по-нататък „получателката на помощи“) живее от 2009 г. в дом за медико-социални грижи за възрастни хора в Кьолн. Тя получава редовно социално подпомагане от ищеца съгласно Sozialgesetzbuch Zwölftes Buch (книга II от Кодекса за социално осигуряване, наричан по-нататък „SGB XII“), тъй като собствените ѝ доходи (социалноосигурителна пенсия, помощи за грижи в домашни условия, обезщетения по задължителното здравно осигуряване) и

имущество не са достатъчни за покриване на разходите ѝ по настаняване. Ответникът живее във Виена (Австрия).

- 4 Ищецът претендира заплащане от страна на ответника в това производство на просрочено задължение за издръжка в размер на 8 510 EUR за периода от април 2017 г. до април 2018 г., както и на издръжка за текущ период в размер на 853 EUR на месец, считано от май 2018 г. Ищецът твърди, че претендираното вземане за издръжка на родител на получателката на помощи срещу ответника му е прехвърлено съгласно член 94, параграф 1 от SGB XII, тъй като в рамките на разглеждания в случая период на издръжка той е предоставял на получателката редовно помощи по социално подпомагане, които значително надвишават сумата на необходимата издръжка. Ответникът твърди, че не е налице международна компетентност на германските съдилища. **[ориг. 4]**
- 5 Amtsgericht (Районен съд, Германия) приема, че германските съдилища нямат международна компетентност и отхвърля иска като недопустим. Той твърди по-специално, че не е налице компетентност съгласно член 3, буква б) от Регламент № 4/2009, тъй като вискател по смисъла на тази разпоредба е единствено самият вискател по вземания за издръжка, но не и държавна институция, предявила чрез регресен иск вземания, които са ѝ прехвърлени по силата на закон. Въз основа на жалбата Oberlandesgericht (Висш областен съд, Германия) отменя обжалваното решение и връща делото за ново разглеждане от Amtsgericht. Според Oberlandesgericht германските съдилища имат международна компетентност, тъй като правото на избор на притежаващата право на издръжка получателка на помощи съгласно член 3, букви а) и б) от Регламент № 4/2009 да предяви правото си на издръжка срещу своя син както пред компетентния съд по местоживеенето ѝ в Германия, така и пред компетентния съд по местоживеенето на ответника в Австрия, може да бъде упражнено и от ищеца в качеството му на цесионер по вземането за издръжка.
- 6 С допуснатата срещу това решение жалба ответникът иска решението на Amtsgericht да бъде потвърдено.
- 7 II. Относно претендираното вземане
- 8 Съгласно член 1601 от Bürgerliches Gesetzbuch (Германският граждански кодекс, наричан по-нататък „BGB“) роднини по права линия са длъжни да си предоставят взаимно издръжка. Съгласно член 1610 от BGB размерът на дължимата издръжка се определя в зависимост от условията на живот на нуждаещото се лице. Съгласно постоянната практика на Bundesgerichtshof условията на живот на родител, който живее в дом за медико-социални грижи, се определя от настаняването му в дома. **[ориг. 5]** Необходимостта му от издръжка по смисъла на член 1610 от BGB винаги съвпада с разходите, които са направени за настаняването в институция, плюс по-малка сума за финансиране на нуждите, които не се покриват от услугите на

институцията за медико-социални грижи [...]. Ако нуждаещ се от грижи родител не може да покрие изцяло разходите си за институционални грижи от собствените си доходи и имущество, той разполага с допълнително право на социална помощ под формата на помощ за грижи съгласно седма глава от Sozialgesetzbuch Zwölftes Buch (член 61 и сл. от SGB XII). Член 94, параграф 1, първо изречение от SGB XII предвижда следното по отношение на прехвърлянето на гражданскоправни вземания за издръжка от децата, които следва да бъдат разгледани впоследствие:

„Ако за периода, за който се предоставят помощи оповомощеното за получаването им лице има вземане за издръжка по гражданското право, това вземане се прехвърля на органа за социално подпомагане до размера на направените разходи заедно с правото на информация във връзка с правото на издръжка“.

- 9 Член 94, параграф 5, трето изречение от SGB XII съдържа следната разпоредба относно реализирането на правата:

„Решения относно правата по параграфи 1—4 се постановяват по реда на гражданското производство“.

- 10 III. Относно преюдициалното запитване до Съда на Европейския съюз
- 11 Въпросът дали ищецът може да се позове на член 3, буква б) от Регламент № 4/2009 има значение за решаването на спора. Тъй като други основания [ориг. б] за международна компетентност на германските съдилища очевидно са изключени, обжалването би било основателно, ако чл. 3, буква б) от Регламент № 4/2009 не следва да се прилага в полза на ищеца. В противен случай жалбата на ответника би трябвало да бъде отхвърлена.
- 12 1. Европейският регламент относно задълженията за издръжка се прилага към настоящото производство.
- 13 а) Наличие на гражданско дело
- 14 аа) Съгласно Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (наричан по-нататък „Регламент „Брюксел I“) производство по регресен иск относно прехвърлени вземания за издръжка може да попадне в неговия материален обхват само, ако това производство следва да бъде квалифицирано като гражданско дело (член 1, параграф 1 от Регламент „Брюксел I“). Всъщност подобно ограничение не следва директно от текста на отделните разпоредби на Европейският регламент относно задълженията за издръжка. Ограничението на материалния обхват на Европейският регламент относно задълженията за издръжка до граждански дела може да се изведе обаче от посочените в началото норми относно компетентността (член 61, буква в) и член 65 буква б) от Договора за ЕО, сега член 81, параграф 1 и параграф 2, буква в)

ДФЕС), които позволяват на законодателя на Съюза да приеме мерки в областта на съдебното сътрудничество по гражданскоправни въпроси.

- 15 бб) При действието на Регламент „Брюксел I“, въз основа на практиката на Съда на Европейския съюз по дела във връзка с регресни иски се приема, че е налице гражданско дело винаги когато основанието за регресния иск за издръжка **[ориг. 7]** и условията за предявяването му са уредени от общите норми на правото относно задълженията за издръжка. Ако регресният иск за издръжка обаче не се характеризира с равнопоставеност на страните, а се основава на разпоредби, с които законодателят е предоставил на публичната институция собствено специално правомощие, не е налице гражданско дело (вж. решения на Съда от 15 януари 2004 г., *Blijdenstein*, C-433/01, EU:C:2004:21, т. 20 и от 14 ноември 2002 г., *Baten*, C-271/00, EU:C:2002:656, т. 37).
- 16 вв) В правната литература на немски език се спори по въпроса дали тази ограничителна формула може да се приложи по отношение на Европейският регламент относно задълженията за издръжка [...] или материалният обхват на Регламента обхваща по принцип всички случаи, в които публична институция иска възстановяване на помощ от длъжника на издръжката, която е изплатил вместо него на взискателя по вземания за издръжка, без в това отношение да е от решаващо значение основанието за позоваването и начинът, по който са уредени правомощията на публичната институция [...]. При изложените в случая обстоятелства този спорен въпрос не се нуждае от по-подробно разглеждане, тъй като ограничението, основано на предходна практика на Съда също води до извода, че производство по регресния иск на ищеца срещу ответника е гражданско дело.
- 17 Претенцията се основава на гражданскоправното задължение за издръжка на ответника към неговата майка, която получава социално подпомагане. **[ориг. 8]** По принцип Съдът приема, че е налице гражданско дело на гражданскоправно основание и когато вземане за издръжка, което се корени в гражданското право, е прехвърлено — както в случая съгласно член 94, параграф 1, изречение 1 от SGB XII — на публична институция чрез законна десия (вж. относно член 7 от *Unterhaltsvorschussgesetz* (Закон за отпускането на авансови плащания за издръжка, наричан по-нататък „UVG“) решение от 15 януари 2004 г., *Blijdenstein*, C-433/01, EU:C:2004:21, т. 20 и сл.). Прехвърленото вземане за издръжка се предявява от ищеца по реда на гражданското производство съгласно член 94, параграф 5, трето изречение от 3 SGB XII. На ищеца като публична институция не са предоставени специални правомощия по отношение на начина на предявяването на вземането за издръжка, както следва по-специално от фактите, разгледани от Съда по дело *Baten* (вж. решение от 14 ноември 2002 г., *Baten*, C-271/00, EU:C:2002:656, т. 35 и сл.).
- 18 В това отношение обаче следва да се отбележи, че съгласно германското право също могат да възникнат положения, при които публична институция

да може да предяви регресен иск срещу длъжник на издръжка макар задължението му да е било изключено чрез споразумение с кредитора по вземания за издръжка. Съгласно член 1614, параграф 1 от BGB по отношение на издръжката на роднини и издръжката при раздяла на съпрузи по принцип са забранени споразуменията за отказ от издръжка за бъдеще време, като по този начин следва да бъде защитен както вискателят по вземания за издръжка, така и органът, предоставящ обществени услуги [...]. Дори и да не е налице законова забрана споразуменията за издръжка, които обективно са в тежест на публични институции или даже имат за цел да ги увредят, могат в определени индивидуални случаи да се окажат **[ориг. 9]** от гледна точка на общата гражданскоправна клауза на член 138 от BGB в противоречие с добрите нрави и следователно са нищожни [...]. Предвид гореизложеното, съгласно германското право защитата на публичните институции от увреждащо ги споразумение между страните в правоотношението по издръжка се гарантира в различни форми чрез общото гражданско право, но не и чрез специални правомощия за намеса на публичните институции.

- 19 б) Регресен иск като задължение за издръжка
- 20 Материалният обхват на Европейския регламент относно задълженията за издръжка е ограничен до задълженията за издръжка, произтичащи от семейни, родствени, брачни отношения или отношения по сватовство (член 1, параграф 1 от Регламент № 4/2009). От единадесето съображение следва, че понятието „задължение за издръжка“ следва да се тълкува самостоятелно за целите на Регламента. Въз основа на практиката на Съда във връзка с Конвенцията от 27 септември 1968 г. относно компетентността и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (Наричана по-нататък „Брюкселската конвенция“) се приема, че е налице задължение за издръжка винаги когато разглежданите помощи са предназначени да осигурят издръжката на вискателя или когато нуждите и средствата на вискателя и длъжника се вземат предвид при определяне на помощите (вж. решения на Съда от 27 февруари 1997 г., *van den Boogaard*, C-220/95, EU:C:1997:91, т. 22 и от 6 март 1980 г., *de Cavel*, 120/79, EU:C:1980:70, т. 5). Предвид гореизложеното вземането на получателката на помощите от ответника безспорно представлява задължение за издръжка по смисъла на Европейския регламент относно задълженията за издръжка, тъй като вземането зависи от условията на живот на получателката на помощи, които се определят въз основа на разходите за настаняване и **[ориг. 10]** полагане на грижи, и освен това при установяване на размера на помощите се вземат предвид личните нужди на получателката на помощите и възможностите на ответника. Ако дадено вземане, което само по себе си отговаря на условията за наличие на задължение за издръжка по смисъла на Европейския регламент относно задълженията за издръжка бъде прехвърлено въз основа на законна цесия на трето лице, то не губи естеството си на задължение за издръжка [...].

- 21 2. В случаите, в които Европейският регламент относно задълженията за издръжка се прилага към регресен иск за издръжка, публична институция безспорно може да предяви своя регресен иск съгласно член 3, буква а) от Регламент № 4/2009 по обичайното местопребиваване на длъжника на издръжката. Досега не е изяснен въпросът дали член 3, буква б) от Регламент № 4/2009 предвижда за регресния иск за издръжка допълнителна компетентност на съда по обичайното местопребиваване на първоначалния взыскател по вземания за издръжка.
- 22 а) Това схващане се отрича от част от доктрината в немскоговорящите държави. Що се отнася до системата на Регламент „Брюксел I“, от практиката на Съда на Европейския съюз в решение *Blijdenstein* става ясно, че публична институция, която предявява регресен иск срещу длъжника на издръжката, не е в по-слаба позиция спрямо последния и следователно липсва основание длъжникът да бъде лишен от правото на защита по обичайното му местопребиваване. Тази практика следва да се прилага по отношение на Европейския регламент относно задълженията за издръжка, което следва и от четиринадесето съображение и от член 64, параграф 1 от Регламент № 4/2009, тъй като в тях понятието „взыскател“ (член 2, параграф 1, точка 10 от Регламент № 4/2009) обхваща публичните институции **[ориг. 11]** само по отношение на признаването, декларацията за изпълняемост и изпълнението, но не и що се отнася до разпоредбите относно подсъдността [...].
- 23 Различното становище, което е възприето и от *Oberlandesgericht* в обжалваното решение, изтъква преди всичко обстоятелството, че компетентността по обичайното местопребиваване на взыскателя по вземания за издръжка съгласно Европейския регламент относно задълженията за издръжка вече не представлява дерогация, която е съобразена с нуждите на икономически по-слаба страна, а основната концепция на член 3 от Регламент № 4/2009 се основава на еднаква по ранг обща компетентност. Прилагането на член 3, буква б) от Регламент № 4/2009 към претенцията за издръжка на публични институции изисква ефективно реализиране на прехвърленото вземане за издръжка и води до избягване на обективно неоправдано предимство на длъжника на издръжката, който живее в чужбина [...]. **[ориг. 12]**
- 24 б) Настоящият съдебен състав е склонен да приеме последното становище.
- 25 Съгласно практиката на Европейския съд член 3, буква б) от Регламент № 4/2009 трябва да се тълкува самостоятелно в светлината на неговите цели и текст, като и с оглед на системата, в която се вписва (вж. решение на Съда от 18 декември 2014 г., *Sanders и Huber*, C-400/13 и C-408/13, EU:C:2014:2461, [...] т. 25). В този контекст настоящият съдебен състав счита, че:
- 26 аа) На първо място, следва да се отбележи, че Регламентът не посочва нищо по въпроса дали публична институция може като ищец в рамките на

регресен иск за издръжка да се позове на компетентността на съда по местопребиваването на взыскателя по вземания за издръжка съгласно член 3, буква б) от Регламент № 4/2009.

- 27 Съгласно законовото определение в член 2, параграф 1, точка 10 от Регламент № 4/2009 за взыскател по вземания за издръжка може да се счита само физическо лице, но не и публична институция, която има право на регресен иск. Съгласно член 64, параграф 1 от Регламент № 4/2009 за целите на признаването, декларацията за изпълняемост на решения и изпълнението публични институции се приравняват на взыскателите по вземания за издръжка. Без специалната разпоредба на член 64, параграф 1 от Регламент № 4/2009 — както се разяснява в четиринадесето съображение — публичните институции нямаше да имат предоставеното им чрез тази разпоредба правомощие да подават искания за признаване или за декларация за изпълняемост на решения. Всъщност Регламентът не съдържа разпоредба за исковото производство, съответстваща на член 64, параграф 1 от Регламент № 4/2009. От това обстоятелство обаче за предвидената в Регламента система на компетентност следва преди всичко единствено, че публична институция не може да се счита за „взыскател“ по смисъла на член 3, буква б) от Регламент № 4/2009 и следователно няма право [ориг. 13] да се позовава на компетентността на съда по собственото си обичайно местопребиваване — например по седалището на органа. Друг е въпросът дали публична институция може да се позове на компетентността на съда по обичайното местопребиваване на първоначалния взыскател по вземания за издръжка.
- 28 бб) Настоящият съдебен състав е наясно, че доколкото правилата относно компетентността на Европейския регламент относно задълженията за издръжка заместват тези на Конвенцията от 27 септември 1968 година относно компетентността и изпълнението на съдебните решения по граждански и търговски дела (наричана по-нататък „Брюкселската конвенция“) и на Регламент „Брюксел I“, практиката на Съда на Европейския съюз, която се отнася до компетентността по дела във връзка със задължения за издръжка, остава релевантна и за анализа на съответните разпоредби в Европейския регламент относно задълженията за издръжка (вж. решение на Съда от 18 декември 2014 г., Sanders и Huber, C-400/13 и C-408/13, EU:C:2014:2461, [...] т. 23).
- 29 Относно член 5, точка 2 от Брюкселската конвенция Съдът на Европейския съюз е признал, че публична институция не може да се позове на компетентността на съда по местоживеенето или обичайното местопребиваване на кредитора на издръжката. Това решение е обосновано от Съда на Европейския съюз с мотива, че съгласно систематиката на Брюкселската конвенция компетентността на съда по местоживеенето [ориг. 14] на ответника (член 2 от Брюкселската конвенция) представлява общият принцип, докато специалните правила за компетентност, дерогиращи този общ принцип — по-специално член 5, точка 2 от

Брюкселската конвенция — не могат да бъдат тълкувани разширително, особено като се има предвид, че Конвенцията като цяло не допуска компетентността на съда по местоживеенето на ищеца (вж. решение от 15 януари 2004 г., Blijdenstein, C-433/01, EU:C:2004:21, т. 25; вж. и решение на Съда от 27 септември 1988 г., Kalfelis, 189/87, EU:C:1988:459, т. 19). Предвидената в член 5, точка 2 дерогация има за цел да предостави алтернативно основание за компетентност на предявилото иск за издръжка лице, което е считано за най-слабата страна в това производство. Тази специфична цел е с предимство пред целта на правилото на член 2 от Брюкселската конвенция, което от своя страна има за цел да защити ответника като по-слаба по принцип страна, поради обстоятелството, че срещу него е насочен искът на ищеца (вж. решения от 15 януари 2004 г., Blijdenstein, C-433/01, EU:C:2004:21, т. 29 и от 20 март 1997 г., Farrell, C-295/95, EU:C:1997:168, т. 19). Публичната институция, която предявява регресен иск срещу длъжника на издръжката обаче не е в по-слаба позиция спрямо последния. Освен това вискателят по вземания за издръжка, чиито нужди са покрити от помощите на тази публична институция, вече не е в затруднено финансово положение. Също така съдът по местоживеенето на ответника е в най-добра позиция да прецени финансовите му средства (вж. решение от 15 януари 2004 г., Blijdenstein, C-433/01, EU:C:2004:21, т. 30 и сл.).

- 30 вв) От друга страна в заключението си по дело Sanders und Huber генералният адвокат вече е подчертал, че транспонирането на развитите в практиката на Съда относно Брюкселската конвенция и Регламент „Брюксел I“ принципи не би могло да се извърши механично при тълкуването на правилата за компетентност на Европейския регламент относно задълженията за издръжка (вж. решение на Съда от 18 декември 2014 г., [ориг. 15] Sanders и Huber, C-400/13 и C-408/13, EU:C:2014:2461, [...] т. 37 и сл.). Според настоящия съдебен състав по-специално систематичните и телеологични съображения, които по това време са подтикнали Съда на Европейския съюз да отхвърли приложимостта на член 5, параграф 2 от Брюкселската конвенция към регресните икове на публични институции, вече не са от полза за тълкуването в това отношение на член 3, буква б) от Регламент № 4/2009.
- 31 (1) От посочените в член 3 от Регламент № 4/2009 основания за компетентност вече не следва отношение правило-изключение между отделните компетентни съдилища. За разлика от Регламент „Брюксел I“ компетентността на съда по обичайното местопребиваване на вискателя по вземания за издръжка е оформена не като специална компетентност, а като алтернативна обща компетентност.
- 32 (2) Вярно е, че компетентността на съда по обичайното местопребиваване на вискателя по вземания за издръжка следва и при действието на Европейския регламент относно задълженията за издръжка да продължи да бъде съобразена с особената защита на вискателя, който обикновено е най-

слабата страна в производства по дела за издръжка (решение на Съда от 18 декември 2014 г., Sanders и Huber, C-400/13 и C-408/13, EU:C:2014:2461, [...] т. 28). Разпоредбата относно компетентността на член 3, буква б) от Регламент № 4/2009 обаче не се ограничава до тази регулаторна цел. От една страна компетентността на съда по местопребиваването на вискателя по вземания за издръжка по правило е най-подходяща, за да се осигури съответствие между компетентността на съда и приложимото материално право. От друга страна съдът по местопребиваването на вискателя по вземания за издръжка — поради близостта — може най-добре да установи личните нужди на вискателя по вземания за издръжка и неговите възможности (вж. доклада „Jenard“ относно Брюкселската конвенция, ОВ С 59 от 5 март 1979 г., стр. 1, 25; вж. в тази връзка също решения на Съда от 18 декември 2014 г., Sanders и Huber, C-400/13 и C-408/13, EU:C:2014:2461, [...] [ориг. 16] [...] т. 34 и от 20 март 1997 г., Farrell, C-295/95, EU:C:1997:168, т. 24 и сл.). Ако законодателя е считал, че тези допълнителни регулаторни цели са единствено несъществени второстепенни цели, които само засилват основната цел да бъде защитена потенциално по-слабата страна по делото, той щеше естествено да предвиди компетентността на съда по обичайното местопребиваване на вискателя по вземания за издръжка само за исковете на такъв вискател. Съгласно ясната формулировка на нормата обаче тази компетентност на съда съществува независимо дали се предявява иск от самия вискател по вземания за издръжка или се предявява — например насрещен отрицателен установителен иск — от длъжника на издръжката срещу него.

- 33 гг) Настоящият съдебен състав счита, че предпочитаното от него правно становище се подкрепя и от сравнението с Хагската конвенция от 23 ноември 2007 г. за международното събиране на издръжка на деца и на други членове на семейството (наричана по-нататък „Хагската конвенция“).
- 34 (1) Член 36, параграф 1 от Хагската конвенция предвижда, че като молители в рамките на правната помощ публичните институции следва да се считат за „кредитори“ само по отношение на признаването и изпълнението (член 10, параграф 1, букви а) и б) от Хагската конвенция), но не и по отношение на получаването на решение. В резултат на това публични институции по принцип не могат да получат помощ от централните органи на друга договаряща държава за исково производство в обичайното местопребиваване на длъжника на издръжката. Това ограничение изглежда оправдано при обсъжданията на текста на Хагската конвенция, тъй като публичните институции обикновено вземат решения в собствената си държава, последвани от признаването и изпълнението [ориг. 17] в друга договаряща държава (вж. Borrás/Degeling Explanatory Report on the Convention on the International Recovery of Child Support and Other Forms of Family Maintenance, т. 591, публикуван на www.hcch.net). Според настоящия съдебен състав от изложеното следва, че при обсъждането на Хагската конвенция е прието за даденост, че публична институция има право да предяви вземане за издръжка, произтичащо от прехвърлено право, пред

компетентния съд на нуждаещия се от помощи вискател по вземания за издръжка. Европейският съюз участва в изготвянето на Хагската конвенция. Само поради този факт изглежда очевидно, че законодателят на Съюза, който с член 64, параграф 1 от Регламент № 4/2009 създава разпоредба, която по същество има еднакво съдържание с разпоредбата на член 36, параграф 1 от Хагската конвенция, е бил ръководен от подобни възгледи.

- 35 (2) Съгласно член 20, параграф 1, буква в) от Хагската конвенция решение, постановено в държавата по произход, се признава и изпълнява в друга договаряща държава, ако кредиторът е имал обичайно местопребиваване в държавата по произход в момента на образуване на производството. Ако договаряща държава направи резерва в това отношение (член 20, параграф 2 от Хагската конвенция), съгласно член 20, параграф 4 от Хагската конвенция тази държава трябва да предприеме всички необходими мерки за постановяване на решение в полза на кредитора, ако длъжникът обичайно пребивава в държавата, направила резервата. В това отношение съгласно член 36, параграф 1 във връзка с член 20, параграф 4 от Хагската конвенция по изключение публични институции също се считат за „кредитори“ при получаването на решение, така че и те могат да изискват помощ от органите на държавата, направила резервата (вж. Borgås/Degeling Explanatory Report on the Convention on the International [ориг. 18] Recovery of Child Support and Other Forms of Family Maintenance, т. 590, публикуван на www.hcch.net). От изложеното по аргумент на противното логически следва, че договарящите страни по Хагската конвенция — доколкото не са направили резерва съгласно член 20, параграф 2 от тази конвенция — са задължени да признават решенията за издръжка от други договарящи държави, получени от публични институции по обичайното местопребиваване на първоначалния вискател по вземания за издръжка.
- 36 Решението на Съвета от 9 юни 2011 година за одобряване от името на Европейския съюз на Хагската конвенция от 23 ноември 2007 г. за международното събиране на издръжка на деца и на други членове на семейството (ОВ L 192, 2011 г., стр. 39) не съдържа декларация за резерва съгласно член 20, параграф 2 от Хагската конвенция по отношение на публични институции, така че задължението на държавите — членки на Европейския съюз за признаване се отнася и за решенията по член 20, буква в) от Хагската конвенция, постановени в други договарящи страни по Хагската конвенция в полза на публични институции в исково производство по обичайното местопребиваване на вискателя по вземания за издръжка. В този контекст също не изглежда разбираемо на публични институции в рамките на Европейския съюз да се отказва компетентност по обичайното местопребиваване на вискателя по вземания за издръжка. [ориг. 19]
- 37 3. Като цяло обаче правилното тълкуване на член 3, буква б) от Регламент № 4/2009 не може да се изведе по безспорен начин от досегашната практика на Съда на Европейския съюз. Освен това при тълкуването на разпоредбата остават основателни съмнения.

[...]

РАБОТЕН ДОКУМЕНТ